

NATUURGEWELD

een verhaal uit de Bronstijd (1500 v.Chr.)

Zwijgend staat de boerin met haar dochter bij de opslagplaats op het erf naast de boerderij. Haar gezicht staat bezorgd. Telkens kijkt ze omhoog. Naar de lucht. Het is broeierig. Grijs wolkenmassa's hebben zich voor de zomerzon geschoven. Komt er boos weer?

Haar man en de twee zonen zijn al de hele dag aan het oogsten op de akker, die van de stuwwal afglooit naar het westen. Met hun scherpe, bronzen sikkels maaien ze in gelijkmatige streken het emmerkoren en binden de aren tot schoven. Zon en regen hebben elkaar de afgelopen zomer geregeld afgewisseld. Daardoor is het koren mooi gerijpt.

Telkens dragen de mannen armen vol schoven naar de spiekers op het erf, kleine, hoge schuurtjes met wanden van vlechtwerk en een strodak, rustend op palen. Te hoog voor de vreetgrage muizen. Moeder en dochter zetten de garven in regelmatige rijen tegen elkaar aan. Het is hard werken.

Net is alles opgeslagen, of de eerste bliksemschicht flitst langs de dreigende lucht. Er knettert een donderslag, gevolgd door dikke regendruppels.

Onweer barst los.

Het graan blijft gelukkig droog. Het moet afrijpen, voordat het gedorst en gewand gaat worden. Een vijfde deel zal worden gebruikt als zaaizaad voor het volgende seizoen.

Opnieuw schiet een felle bliksemstraal door de lucht en zet de hele omgeving in een hel licht. Het dondert vreselijk.

Dan... een hevig gekraak. De vrouwen slaan hun handen voor de ogen, vol schrik voor dit hevige natuurgeweld. Als ze weer opkijken zien ze wat er gebeurd is: de machtige eikenboom aan de rand van het bos is in tweeën gespleten.

Het vijftal huivert. Welke bovenaardse machten heersen in de zwarte lucht, waar de bliksemstralen elkaar steeds sneller opvolgen? De boerin tast met haar hand naar de barnstenen amulet, die om haar hals hangt. Hoopt dat die haar beschermt....

Ze hollen de hoeve in. Drijfnat. Het water gutst nog omlaag, zoekt zich in geultjes een weg naar beneden, de stuwwal af, de vallei in.

Het regenwater vult ook de poel achter de woning. Dat wordt gebruikt voor het koken en de was. Maar ook voor het drinken van het vee, dat straks op het stoppelveld zal worden geweid. Daar zal het ook nog wat laten vallen.... mest!

Ineens is de bui over. Het ruikt nu fris buiten. De avond valt. Tijd voor rust en een stevige maaltijd. Spoedig zal het nacht zijn. Ze zullen na zo'n dag slapen als ossen.

Gebaseerd op gegevens over boeren in de Bronstijd, in L.P.Louwe Kooijmans, *Sporen in het land*. Amsterdam 1985, blz.56